

RESISTENCIA

un 3 cm
4365

CEDOC
FONS
VILADOT

PORTANTY EU D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

N. 3 — Barcelona 23 març 1946 — preu: 50 cims.

Catalans desperteu i reflexioneu!

Foto 2

La ràdio ens ha anunciat que l'Organització de les Nacions Unides ha acordat unànimement rebutjar per sempre indefinidament Franco i la Falange, per a participar en l'esmentat organisme internacional. Aquesta notícia ens ha plagut moltíssim, puix que des d'ara ja es comença a veure més clara la solució del problema de l'alliberació del nostre poble, de les urpes de Franco i de la Falange. Una nova etapa tenim en perspectiva que caldrà no desaproveitar. Ens hem de fer dignes amb el nostre comportament, de la confiança que han dipositat, els representants de tot el món dins l'Organització de les Nacions Unides. Tots els catalans, i tots els republicans, tant de l'exterior com de l'interior, fructuïsos de llibertat, restaran reconfortats i esperançats. L'horitzó es va aclarint. L'esdevenir dels pobles ibèrics entra en una nova fase delicada i gairebé decisiva. Cal que es facin tots els sacrificis i totes aquelles renúncies de punts de vista, per tal de treure'n el màxim rendiment. El nostre agraïment pel representant del Panamà dins l'Organització de les Nacions Unides, autor material de la proposta i a l'ensensems a tots els representants de la mateixa. El nostre agraïment especial als representants i poble de França, els quals tant han contribuït en la creació del clima favorable que arreu del món, es sent per al retorn de la llibertat al nostre poble.

Catalans de totes les organitzacions polítiques, els esdeveniments es precipiten, i s'està apropant el moment de la total alliberació. Cal no malmetre els sacrificis que durant deu anys hem suportat. Cal, també, que estiguem preparats i sempre alerta per quin arribi l'hora d'entrar a la palestra. La tasca més difícil a realitzar degut a l'antusadiment de Franco i la Falange resta per fer. Ens espereu hores amargues; però, decisives, que serà precis de superar.

Ara mateix, les grans dificultats i la diversitat dels problemes que l'hora present planteja a la immensa majoria dels pobles, dona una multitud d'exemples de com els polítics de tots els colors saben avantajar l'interès del país a l'interès del partit, i no cal dir al personal. Arreu d'Europa, els homes i feigiment més distanciat formen l'equi ministerial perquè saben que solament així és possible crear un clima propici a l'obra a realitzar.

Si ho comparem amb la mentalitat de violència que dissortadament existeix, encara, en els nostres medis polítics, on l'adversari és tingut no com un home que pensa diferentment, amb iguals drets que nosaltres, sinó com un apestat amb el qual no es pot tenir ni contacte, tot i les estridents manifestacions amb que pronunciem la paraula DEMOCRÀCIA, pensem un gran retard respecte als països que veritablement senten, comprenen i practiquen la DEMOCRÀCIA.

Mireu si en portem de factò a l'esquena; mireu si n'és de dura la prova que tots suportem i si la perspectiva que tenim davant amb tot l'ésser un xic més clara si n'és, encara, de migrada. Seria convenient que el sang s'imposés; sinó, acabarem malament. Doncs no hi

(segueix a la segona pàgina)

Indiferents?

Quants n'hi han com aquest a Catalunya? La inconsciència i l'eufòria banal d'una part del nostre poble va permetre que Franco assolís el poder, que tossin fetes impunement tota mena de salvatjades, que això continuï encara després de la victòria mundial de les democràcies i està destinada a mantenir indefinidament l'actual estat de coses.

Cal atacar aquest «comodisme», algunes vegades encobert sota capa de prudència. Cal saber fer de cada català un militant de la idea i infondre a tothom el sentit del deure i la confiança en les pròpies forces, tan necessàries per a desfer-nos del règim que no devem suportar.

Joves de Catalunya!

Amb el seu baf pestilent i verinós, el franco-falangisme volia ofegar el nostre esperit de catalanitat. Per ço dirigia els seus trets contra la consciència verge de la nostra terra i l'embrutia amb unes doctrines insensates, pures aberracions d'homes anormals pel vici i el crim. Sabem prou ben bé que la nostra joventut ha tancat les seves oïdes, no obstant alguna llevo-reta ha crescut.

En aquests moments decisius, que s'atànça la nostra lliberació, E. R. C. fa una crida a la joventut catalana perquè s'acopli per Catalunya. Baix les ensenyances del partit, obra de totes les generacions catalanes, no d'uns homes aïllats, comprendrà l'esperit que anima a la nostra terra i es prepararà per reorganitzar el nostre futur i lluitar al propi temps, ara, per aixafar definitivament al feixisme.

E. R. C. és la derivada de les lluites de Catalunya per assolir la seva llibertat nacional dintre el concert federal hispànic. Ha tingut uns homes que de la seva vida n'han fet un holocaust per Catalunya, com F. Macià. Ell renuncià per l'ideal d'una Catalunya gran a la vida tranquila de burgès.

No ens creguin ultra nacionalistes, no; som una personalitat definida històricament que obrim les nostres portes a tots. La nostra nacionalitat es democràtica i liberal, com és Catalunya; més reconeix el valor de l'individu amb totes les propietats inherents a ell; ço és iniciativa i propietat sempre que sigui pel bé col·lec-

tiu.

No som partit de classes, ni de sectes. Les nostres doctrines són senzilles i transparents com l'aire de la nostra terra que baixa rialler de la muntanya per besar amorós les ones de la mar. La por, la deixiplina, l'orgull, tot, tot això és demoníac, entristeix els cors. Nosaltres, fidels complidors dels nostres deures socials alleugerim la preocupació de la vida amb la rialla ampla i sencera. El treball i el deure, nort únic dels catalans, el reafirmem per la nostra joventut. Aquesta virtut nostra de saber treballar es herència que portem ja des de segles. Per ço els nostres enemics incapaces d'abatre'ns en el terreny legal, ens han declarat un boicot. No tenim res purament català. És tot mixtificat.

Perquè Catalunya retorni a començar la tasca de superació has de portar-hi el teu esforç. Avui potser et semblarà quelcom estranya la crida, segueix la nostra veu i restaràs tranquil i joïós al treballar per Catalunya, somni dels teus avantpassats.

No podem fer-te ara una exposició doctrinal del partit, però pren contacte i veuràs que amb tot i viure la clandestinitat s'obre als teus ulls un món nou i desconegut.

No t'invitem per apetències polítiques, no. Per Catalunya. Per ella lluitem i ens juguem la vida; per res més. Per ella morí Lluís Companys el nostre president, descalç, assassinat per Franco i la Falange.

Joves de Catalunya; per la nostra Terra i Llibertat u crida E. R. de C.

CATALANS: Estigueu atents a les consignes del dia « C » Colla

Obreu-hi vosaltres i feu-hi col·laborar als vostres amics.

romai. Les nostres lluites són, encara, en certs aspectes, les de l'home primitiu. No havem après, encara, que el nostre adversari pot, algunes vegades, tenir raó contra nosaltres. Tampoc havem après que nosaltres ens podem equivocar. Hauríem de fer, doncs, la necessària revolució d'entendre'ns, de comprendre'ns, de respectar nos, d'admetre la possibilitat de la convivència, de no difamar-ns; sinó d'asseure'ns junts al voltant d'una taula i treballar en equip en un pla de desinterès partidista, i no cal dir personal, sobre allò que cal fer a benefici de tots i de les coses que diem estimar, com es fa per a tota empresa humana de relativa importància i molt més, encara, quan es tracta de salvar un poble i unes institucions que són obra del nostre amor.

No n'abusem del majoritarisme del nostre PARTIT, puix que no endebades han transcorregut deu anys i moltes coses transcendents que poden molt bé modificar l'equilibri dels partits i de les opinions. Pensem més en Catalunya i en els catalans que en el PARTIT, i tindrem la simpatia que en altre temps la massa d'opinió catalana feu triomfar els nostres principis i el nostre ideal. No oblidem mai que és un gran error en política, creure que no és transitoria l'hegemonia d'un partit que ha estat majoritari. No cal creure tampoc massa, que aquesta hegemonia és infalible i que llur força és una virtut.

Pensem en la gran i greu responsabilitat que tindran els homes que governaran Catalunya en el moment immediat a la seva alliberació. Necessitaran de la col·laboració de tots els homes preparats i de bona voluntat. Si governar és sempre difícil, fer-ho després d'una revolució o d'una guerra, i d'altres coses aïtzí, encara ho és més, puix que cal no oblidar que tot ha quedat desfet i desorganitzat, i solament la tasca de refer és immensa, perquè la convalescència del mal revolucionari és sempre lenta i perillosa, i aquesta tasca no pot realitzar-se amb èxit sense la col·laboració de totes les forces polítiques i socials que conviuen en un mateix país, i hi giren conservat, en conjunt, una posició de dignitat davant l'enemic, qualsevulla que sigui llur significació.

Escrivim així, pensant en la Catalunya del demà, la qual trobarem com una trista herència del domini franquista: una ruïna moral i material. Fa escriure de pensar l'obra ingent que ens espera, perquè reparar el mal, costa molt més que fer-lo. L'obra de redreçament reclamarà l'esforç de tothom sense que cap sector en pugui ésser exclòs en principi.

DESPERTEM, doncs, catalans. Hi ha a Catalunya una majoria de ciutadans que sempre han restat tranquil·lament dedicats a llurs negocis particulars, sense preocupar-se ni gens ni mica dels afers públics, debrant amb aquesta passivitat i indiferència que fossin els polítics d'ofici, els monopolitzadors, afavorint als que els retien i menaige i acatament, i vexant imparablement a aquells que gosaven resistir-los. Aquesta enorme massa neutra que sempre s'ha desentès dels afers públics és moralment la més responsable de tots els mals que sofreix i fa sofrir Catalunya, ja que la vida d'un poble no és ni més ni menys que la suma de la vida de tots els ciutadans. La situació actual ha arribat a un estat tal que cap ciutadà que estigui amb plenes facultats pot estar retret de la vida pública. Es arribada l'hora de decidir-nos i trencar amb el passat, sense dubtes ni reserves mentals de cap mena, perquè l'aplaçament en la resolució menaria a Catalunya a la ruïna definitiva i al descrèdit més sorollós.

Els acontèiments que hem endevina són d'una tal magnitud, i llurs conseqüències per a la vida del poble català, de tal transcendència, que no ens és possible detenir-nos per
(segueix a la tercera plana)

L'únic camí veritable per aconseguir la llibertat de Catalunya és el del sacrifici. No basta amb assolir el que tots anhelem; cal sentir la supremàcia moral d'ésser el propi esforç qui ho ha portat.

apalla ni retrocedir per temença, encara que l'egoisme ens menés a la deserció. No desentendre'ns d'allò que més estimem: la llibertat de Catalunya.

Cal que tot el poble català es deserti d'aquesta passivitat i indiferència, encara aquest despertar, nosaltres no l'entenem en el sentit d'un formidable moviment revolucionari que creiem, que les revolucions com més violentes, manys eficaces són, segons ho tren els fets anteriors i la Història, doncs aquelles han produït sempre una reacció contrària a l'acció revolucionària. Pensem en l'estat en què es troba el règim actual, tem. Aquest despertar que nosaltres pregonitzem per al poble ha d'ésser cap a una persona i més conscient que fins avui ha viscut el poble de Catalunya. Ha d'ésser un més pacífic, evolucionari; sense grans i greus trastorns i violències que poguessin trasbalsar la vida tota de Catalunya; però sí que havem d'exigir dels nostres governants, energia, la dignitat i potència en llur acció, com en l'ordre material ho pugui ésser la més sagnant lúcia, ja que en un règim de llibertat són armes més poderoses el compliment del deure, el dret dels drets i una compacta solidaritat dels veïnats i oprimits.

RESISTÈNCIA que sent la responsabilitat de l'hora present i que no està il·ludat pel passat, i que mira el present de cara a un futur no molt llunyà, quan fa aquesta crida als catalans que senten la responsabilitat del moment actual, que senten córrer per les venes la sang de fervent patriotisme català, que anhelan una nova etapa de justícia social, i remarcar per a l'esdevenidor de Catalunya, ben clarament, el seu pensament, i posar servei de la causa de la llibertat que n'és el retrobament de Catalunya. Quan recomana persistència, no vol significar confusions ni renúncia d'ideals de cap mena, vol dir només que la República ni Catalunya no són propietat ni estan al servei exclusiu de cap partit. Per llunyà! Per la República! Per la justícia social! Catalans: despertau i posau-vos al servei de la CAUSA.

Siguem fidels a nosaltres mateixos

Hem d'ésser fidels a nosaltres mateixos. Hem de procurar que totes les nostres institucions i totes les facetes de la nostra vida col·lectiva responguin a la nostra manera d'ésser. Així la nostra nacionalitat s'enfortirà, i com més forta sigui, més pesará en el món.

La raó d'ésser de la nostra existència, com a poble, és per a donar al món allò que no pot donar ningú més que nosaltres. Res no en treuríem que hi hagués al món una parcel·la de territori que s'anomenés Catalunya, que al costat de les banderes del món hi al·legés la nostra, si aquest territori o aquesta bandera, no significués més que una part d'Europa o el distintiu d'una Nació lliure.

Si volem el nostre territori en llibertat, si volem ennobrir aquesta bandera és per contribuir al progrés de la Humanitat, com temps era temps, quan en el plec de la nostra bandera gloriosa hi fulgien els noms de filòsofs, de liter-

rats, d'homes de ciència, i d'obrers, que llum i guiatge per a la Humanitat. El que ha estat, volem tornar a ésser ara. És per això que volem la llibertat.

No vol dir, però, que ens tanquem de nostre clos. No som xenòfobs. El nostre error, és prou ample per a rebre totes les innovacions. Extincim totes les conquestes que la humanitat ha adquirit en tots els ordres i les assimilgem; però nostres, assimilades i assimilant. Dir convertir les coses en substància pròpia i unir allò que no encaixa amb la nostra existència. Si volem figurar en el concert de les nacions, hem d'atendre a la nostra manera d'ésser i totes les projeccions vers l'exterior han d'ésser autòctones. Unicament així arribarem a la unitat, enfortint la nostra Nacionalitat. És que totes les nostres coses, les pròpies i assimilades, portin el segell inconfundible de la nostra personalitat. Siguem fidels a nosaltres mateixos.

El doctrinarisme polític i social del nacionalisme català ha sofert la natural evolució que tot sentiment espiritual i econòmic, latent i viu, sofreix en relació amb la marxa progressiva de la humanitat. L'avenç científic, la industrialització sistemàtica, el millorament i rapidesa del transport, creen necessitats d'adaptació intel·lectual i moral de l'individu i de la col·lectivitat.

El nacionalisme català en aquesta declarativa hora en que s'està gestant la transformació a una nova era mundial, accepta totes aquelles innovacions que tendeixen al millorament de la societat. Ja que, considerada com element d'acció social i política, la doctrina nacionalista jamai ha rebutjat allò que determini beneficis morals i materials per als catalans, sempre i quan aquestos siguin impulsats per sentiments de llibertat, justícia, equitat i amor al país, sentiments que han d'ésser proclamats com a fonamentals conceptes que han de vivificar i ressorgir a la nostra Pàtria.

Catalunya en afirmar la seva personalitat nacional, afirma també la seva posició política i social. El sentiment de llibertat és cosa innata en els catalans, que han lluitat aferris-

sadament per la seva consecució. En tot moviment que ha produït el nacionalisme català, s'hi han desenrotllat paral·lèlament idees de llibertat nacional i dels fills de Catalunya; no amb sentiment exclusivista i parcial, si no que com una iniciació que oferim als altres pobles.

L'ordre social i el treball han de constituir el germen progressiu de la nova Catalunya, juntament amb l'acció dels drets polítics que ha de senyalar el camí a seguir pels viranyes de la futura estructuració pàtria. Cal, per tant, l'educació social i política de tots els catalans, per tal com, capacitant-los per l'exercici de llurs drets, capelxin verament la responsabilitat dels deures que són inherents a aquells.

Aquesta és la tasca de l'hora present. Aquesta és la responsabilitat major dels nacionalistes catalans. La nostra acció ha d'ésser orientada en aquest sentit. La nostra veu ha d'arribar clara, diàfana, sense innecessàries estridències, però sí amb raonamentada fermesa i resolució, a tots els àmbits del territori català, documentant d'una manera precisa als nostres conciudadans del contingut del moviment nacionalista català.

Llista dels companys assassinats al camp de concentració Gusen (Alemanya)

(segueix)

Altes Fava, Pere - 11-3-11 - Mas de Barberans (Tarragona) - 12-1-42 Allésa Oro, Ramon - 8-1-11 - Ripoll (Girona) - 22-4-42 Alujaz Barricat, Josep - 6-1-21 - Tarragona - 7-12-41
 Aluges Liagostera, Pau - 9-4-98 - Tarragona - 5-9-41 Alvarado Rodriguez, Dionisi - 9-10-08 - Villar del Rey Vaqué Coll, Josep - 25-12-02 - Lleida 13-11-41 Barba Roca, Josep - 18-7-07 - Tarragona - 23-9-41 Ballester Gomez, Josep - 4-3-19, Castellós de Viladecans, (Barcelona) - 16-10-42 Carbo Cava, Joan - 3-10-03, Pacha Vilovi (Barcelona) 30-7-41
 Carbonel Lean, Albert - 6-6-12 Barcelona - 9-11-41 Canut Pallás, Angel - 7-3-99 Vilaller (Lleida) 29-9-41 Canellas Mane, Melchor - 7-11-99 Sabadell (Barcelona) 2-12-41 Canellas Mane, Esteve - 2-6-06 Sabadell (Barcelona) 3-11-41 Canellas Margaló, Esteve - 27-3-09 Torredenbarra (Tarragona) 15-1-42 Canellas Montserrat, Vicenç - 7-5-9 Barcelona 11-1-24
 Capdevila Pons, Baldomero - 22-12-13 Llorens (Lleida) 24-9-41 Capell Muradella, Joaquim - 19-8-89 Canet d'Alai (Girona) 29-12-41 Duran Curti, Jaume - 4-7-93 Tortellà (Girona) 10-1-42 Duran Martoreu, Josep - 25-9-1 Mataró (Barcelona) 10-1-42 Duran Bernadas, Eduard - 22-2-93 Tiana (Barcelona) 31-10-41 Escudo Balaguer, Pere - 1-3-92 Vilafranca del Panadès (Barcelona) 1-7-42 Esmel Canado, Josep - 11-10-04 Tivella (Tarragona) 7-11-41 Español Abella, Sixte - 11-10-93 Tarragona 14-9-41 (segueix)

Dos articles de Randolph Churchill

El «Daily Telegraph» publicà dies enrera dos articles de Randolph Churchill relatius a l'entrevista que tingué amb Franco quan recentment visità Espanya. Hem aèi un extracte de dits articles:

«En el curs de la nostra conversa vaig obtenir una impressió definida de que o està molt mal informat de la política d'Europa o ignora deliberadament tots aquells fets que no considera satisfactoris per a ell. Em parlà repetidament d'atacs contra Espanya per part de França, dels Estats Units, d'Anglaterra i Rússia. Jo vaig indicar-li més d'una vegada que aquells pobles no senten més que amistat envers Espanya i el poble espanyol; que llur hostilitat s'adressa exclusivament contra el seu règim».

Mr. Churchill digué al «Generalísimo» que l'objectiu primordial de la política exterior britànica és el fomenatar l'associació pacífica en tot l'oest d'Europa, però que mentre existeixi el règim franco-falangista serà impossible que Espanya jugui el paper que en justícia li correspon i que en conseqüència, es retarda no solament la rehabilitació econòmica d'Espanya sinó la de tota Europa. Franco - diu Randolph Churchill - en lloc de contestar-me directament, en feu una relació extensa de tot el que ha fet el seu Govern, durant la guerra, a favor dels aliats, i de la forma que evidencià que la seva simpatia fou sempre per Anglaterra i no per Alemanya».

Churchill li contestà que no li havia cap dubte de la voluntat del poble espanyol, però que alirament, seria impossible persuadir a ningú de la Gran Bretanya o dels Estats Units de que el règim de Franco i principalment el Partit Falangista, haguessin donat alguna prova de simpatia envers els aliats, almenys fins que la desfeta d'Alemanya fou una evidència.

Referint-se a l'ocupació de Tànger, l'any 1940, pel General Franco, realitzada segons aquest a petició de Petain i del General Nogués, Randolph Churchill preguntà al «Generalísimo» si el govern anglès li havia demanat que salvaguardés d'aquesta forma els interessos britànics. Franco contestà negativament i Churchill afegí que era poc pròvable impressionar el públic bri-

tànic amb l'expressió de que va apolarment els interessos d'Anglaterra a peti desprestigit Mariscal frances que tant país com a Gran Bretanya era considerat derrotista i traïdor.

El públic britànic - afegí Churchill - obludrà que vns realitzarem aquest gest als interessos britànics en el moment de tra debilitat màxima, quan llavors es per a la causa de la llibertat. El «Candide» testat «Si Anglaterra hagués estat vençuda mateixa hauria preferit, amb la certesa, qu ger estigués en mans dels espanyols en l'at-hò en les dels alemanys. Randolph C li contestà que a Anglaterra mai no s'hav sat en aital catàstrofe, però que d'haver duït aquest fatal esdeveniment, el destí e ger no hauria tingut i importància, ja q uent que tot Europa i la Mediterrània, hauria estat presa dels alemanys fos qu seu guardià temporal.

En el seu segon article, Randolph C diu: «Durant les darreres tres setmanes ha intentat liberalitzar externament el i gim, i aparentment la Falange i jugar un molt menys important que temps enr moment també intenta fer-se amb el fa l'Església Catòlica, encara que el Vaticà mostra pas massa bona voluntat. Franco plantat un sistema d'assegurances soc menys en teoria. Dissortadament, a con cla de la ineficàcia administrativa i de la ció de la Falange, aquests beneficis teor vaelen en gran part.

Randolph Churchill resumeix la se nió dient: «El govern de Franco és i gr una distort per a Espanya i per Europa o tal. No ha fet res per tal d'alleguerar la sa dels Treballadors. No he visitat cap r cepció feta d'Egipte, on la diferència de de vida entre rics i pobres fos tan marica a Espanya». Afegí que va recollir la i sió de que el «Generalísimo» viu en una torre marfil i no cossa el corrent que al món exterior».

I això que li varen deparar una cap

Panorama internacional

(Del nostre corresponçal a París)

La dimissió del General de Gaulle i la crisi francesa ha retardat sensiblement la marxa de les conversacions londinenques sobre la qüestió espanyola. És evident que aquesta vegada els polítics francesos s'han donat de la gravetat de qüestió i de la importància que té per a ells que el problema espanyol sigui resolt de la manera justa i legal que aconsellen les fórmules democràtiques.

Els treballistes anglesos segueixen la seva tàctica dilatòria de frenar el ritme de les conversacions, mentre, subterràniament, no perden determinats contactes amb les fraccions monàrquiques amb l'esperança d'imposar com a solució el restabliment de la Monarquia. Aquesta esperança tanmateix no poden fer-la pública car els posaria en evidència davant les masses obreres d'Anglaterra i davant l'opinió pública de tot el món. Per això anoten amb evident plaer les petites diferències que existeixen entre alguns sectors antifeixistes espanyols i les exploten per poder insinuar que el restabliment de la República a Espanya risca de portar greus perturbacions al país.

França juga fort i amenaça de posar els anglesos i americans davant el fet acomplert de la seva ruptura amb Franco si els dos aliats en qüestió no es decideixen aviat. Les Constituents franceses posaran el Govern Gouin, successor del General de Gaulle, en la necessitat apremiant de no demorar més el trencament de relacions diplomàtiques amb el franquisme. Els Estats Units, que ja han cridat a Washington el canceller de l'Ambaixada a Madrid, estan més prop de la tesi francesa que els súbdits de Mr. Bevin i sembla possible que si la ruptura fran-

cesa es produeix molt aviat sigui seguida per la nordamericana i que la pressió franco-russo-iankee s'estinguda per les repúbliques llatinoamericanes arrossegui els britànics a la mateixa mesura, sino volen que el proletariat universal i l'opinió democràtica del món els assenyali com a representació vergonyosa de la reacció, més vergonyosa i més justificada que la que podia atribuir-se al partit de Mc. Churchill.

El senyor Giral està a punt de traslladar-se a Londres on ja són el seu ministre d'Afers Estrangers senyor de los Rios i el senyor Negrín, autoritzat pel govern republicà a celebrar determinades entrevistes en nom d'aquell. Aquest fet darrer significa que el clima polític republicà de l'exili és avui un clima d'entesa i de concòrdia que permet esperar per a molt aviat la realització de la unitat antifeixista que havia d'haver existit des del començament.

A París ha tingut lloc la reunió del Consell de la Generalitat, presidit pel senyor Irla i amb assistència de tots els Consellers. El més important d'aquesta reunió ha estat la voluntat unànim del govern de posar-se en contacte amb els elements catalans de la resistència a Catalunya, de reforçar llur actitud i d'entocar per a una data pròxima l'ampliació de la base del govern per tal que aquest respongui no solament a la realitat democràtica catalana sinó als desigs i necessitats de la resistència nacional.

Vivim, doncs, uns moments decisius i cal que tots els catalans, els de l'exili i els de la Pàtria, estiguin cridats per tal de conèixer i obeir, en el moment oportú (l'hora h!) les consignes del nostre govern nacional.

París, gener.

Catalans: L'esdevenidor de la nostra Pàtria depèn del nostre esforç. Que ningú deixi de complir amb el seu deure en aquesta hora plena de perills.